

ת"פ 16798/04/13 - מדינת ישראל נגד איילון גווילי

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 16798-04-13 מדינת ישראל נ' גווילי
בפני כב' הסגנית נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

איילון גווילי

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד פורטנוי

ב"כ הנאשם עו"ד רייפמן ממשרדו של עו"ד לנג

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שני פרטי אישום האחד בעבירות של תקיפה ואיומים, באשר לאירוע שהתרחש ביום 2/4/13 בו נטען כי תקף את המתלונן אסף שאשא וכן איים עליו ועל חברתו - המתלוננת, אלאור עמרן.

פרט האישום האחר מייחס לנאשם עבירה של איומים, בכך שבאותו מועד, בשיחת טלפון עם איציק ברזילי איים על המתלוננים.

אסף שאשא, המתלונן, סיפר בבית המשפט כי הוא אדם חולני וסובל ממספר מחלות קשות ובשל כך הינו בעל 100% נכות ובכל פעם הוא מנסה לעבוד עד אשר יש לאשפזו.

הוא סיפר כי את הנאשם הוא מכיר מזה שנים רבות שכן הוא שכן שלו וכי המתלוננת היא חברתו. המתלונן תאר את מערכת היחסים שלו עם הנאשם כקרובה מאוד וציין כי הנאשם היה לו כאב וסייע לו רבות, אלא שהגיעו הדברים כדי כך שהנאשם הרים עליו ידיים ומאד הוא חושש מאוד ומהלך בעיר בפחד גדול.

המתלוננת סיפר כי הנאשם סייע לו אף במתן כסף ואישר כי קיים ביניהם סכסוך על רקע זה, שכן הנאשם טוען כי הוא חייב לו ₪ 70,000 ולטעמו אין אמת בכך. ובלשונו: "הוא עזר לי לסגור קצת חובות, הוא עזר לי הוא

כבר רצה 70,000 ₪, ניסה להשתלט עלי בכוח".

המתלונן תאר כי מאחורי ביתם היה מחסן אותו הם הפכו לעסק - מעין קיוסק. הנאשם חפץ לסייע לו ולמעשה הם חפצו לפעול יחדיו, אלא שלא היתה עבודה ולא היו רווחים והנאשם קבע כי המתלונן חייב לו 70,000 ₪. המתלונן ציין כי הנאשם אכן הביא כסף לעסק, אך גם הוא עשה כן וציין: "הוא עזר נתן קצת גם אני הבאתי, הוא הביא כלכלי אני פיזי מהבוקר עד הערב בניתי את כל מהלך העבודה". מדובר בעסק שהיה פעיל כשלושה - ארבעה חודשים. המתלונן המשיך ותאר כי הנאשם החל לדבר אליו באופן לא יפה וכך עשה גם לגבי חברתו, כל אחד שהגיע אל המתלונן לא נשא חן מלפני הנאשם והמתלונן חש כי משתלטים עליו. המתלונן ציין כי לא רצה לעשות את שאומרים לו, או כי ישתלטו עליו וכן לא רצה לפחד.

המתלונן סיפר כי ביום 2/4/13 הגיש תלונה במשטרה, לאור שהתרחש באותו יום. הוא עמד בחניה של הבנין, ואזי הבחין בנאשם יוצא מרכב, ניגש אליו והיכה אותו במכת אגרוף בפניו בנוכחות הנוכחים במקום לרבות חברתו. הנאשם לא שוחח עימו, אלא מיד היכה אותו במכת אגרוף בפניו. לדברי המתלונן המקום התנפח "יש לי חרדות ואני סובל".

כן ציין המתלונן כי הנאשם איים עליו באומרו: "אני אעשה אותך נכה, אני ארצח אותך, אמא שלך תשב שבעה עליכם". המתלונן סיפר כי הוא נמלט מן המקום וניגש למשטרה.

המתלונן ציין כי במקום נכחו מספר שכנים, אך אלה לא יהיו מוכנים להעיד בשל שהם מפחדים.

המתלונן סיפר כי מיד לאחר מכן פנה לבקש צו הרחקה מן הנאשם ולאחר מכן בעודו בבית וכאשר חבר שלו יושב אצלו קיבל אותו חבר שיחת טלפון, אותה שמע באמצעות הרמקול וכך האזין לה גם המתלונן. היה זה הנאשם אשר התקשר אל אותו חבר וביקש מנו לבוא מיידית לרחוב רוטשילד ובמהלך השיחה איים על המתלונן ועל חברתו וציין כי ירצח אותם ויעשה אותם נכים, ייקח להם את הנשמות וכיו"ב.

המתלונן ציין כי הוא זיהה את קולו של הנאשם בשיחה וכי קול זה מוכר לו היטב וכי ברי לו שהנאשם התכוון אליו ולא יכול היה להתכוון למאן דהוא אחר וכי בנוסף הוא קילל את אביו.

משהוטחה במתלונן טענת הנאשם כי הוא חייב לו סכום כסף גדול העולה על 30,000 ₪ השיב כי זו טענתו, אך אין לו כל הוכחה באשר לכך ואפילו הוא חייב לו כסף, אין בכך הצדקה להכותו והמשיך: "אני חייב אני אומר שאני חייב, אבל בגלל שאני חלש כל אחד יבוא ויסחט אותי בגלל שאין לי אבא, כל אחד יבוא ויגיד לי מחר 80,000 ₪ או 60,000 ₪. אני לא ישן בלילה כי אני מפחד שלא ישלח לי איזה גורמים או משהו. "

הוטחה במתלונן טענת הנאשם כי הוא פתח עבורו את הקיוסק על מנת שיחזיר לו חובות אלה. על כך השיב המתלונן שאכן קודם לכן היה חייב לנאשם 10,000 ₪ ואכן הנאשם השקיע בעסק זה, אלא שהוא עבד שם מבוקר עד ערב והמחסן עצמו הוא שלו.

עוד הוטחה בו הטענה כי העסק לא עלה יפה כיוון שהוא - המתלונן מכר בו סמים לילדים ואת זאת הכחיש

המתלונן הכחשה גמורה.

כן הכחיש המתלונן את טענת הנאשם כי במהלך האירוע הנזכר איים על הנאשם. המתלונן אישר את טענת הנאשם כי הנאשם הגיע למקום יחד עם בתו, אך ציין כי מיד לכשירד מן הרכב תקף אותו כפי שתאר. ומשנטען כלפיו כי הנאשם טוען כי בסה"כ קילל אותו ודרש ממנו כסף ואזי איים עליו המתלונן ונמלט מן המקום, השיב המתלונן כי ניכרו עליו סימנים מן התקיפה וטעותו בכך שלא פנה לחדר מיון.

לטענת הנאשם כי חברתו של המתלונן לא נכחה במקום, השיב המתלונן כי היא היתה במקום וכי הנאשם קילל גם אותה.

המתלונן חזר והכחיש כי הגיש תלונה זו רק על מנת להתחמק מתשלום החוב וציין כי לו הגיע הנאשם להסדר איתו, היה משלם לו וכי אינו צריך לקבל מכות ולחיות בפחד כל העת.

בחקירה הנגדית אישר המתלונן כי הוא חייב לנאשם סכום כסף של 10,000 - 15,000 ₪.

עוד ציין כי כתוצאה ממכת האגרוף התנפחו פניו באזור המכה.

הטיחה בו ב"כ הנאשם כי הנה החוקרת אשר גבתה את תלונתו ציינה כי ניכרת שריטה קטנה ליד מפרק יד שמאל ואינה מציינת נפיחות זו. על כך השיב המתלונן כי גם ענין הנפיחות מופיע בתיק ועל ב"כ הנאשם לבדוק זאת לעומק וכי ישנם עדים לכך שהנאשם תקף אותו. משהמשיכה ב"כ הנאשם להקשות בדבר הסימן שלא ניכר, השיב: "זה היה מכה יבשה, יכלה להישבר גם ארובת העין, ברוך השם לא קרה כלום". ועם זאת עמד על כך כי היה סימן וכי החוקרת הבחינה בו ואף נאמר לו על ידי המשטרה לפנות לבית החולים, אלא שהוא לא עשה כן.

המתלונן עמד על כך כי חברתו ששמעה את הנאשם מקלל אותו הגיעה למקום, כאשר נכחו שם גם שכנים ואזי החל הנאשם לקל גם אותה ולאיים עליה.

באשר לשיחת הטלפון שהתקבלה אצל חברו, ציין המתלונן כי היה זה במטבח ביתו, נכחו החבר - איציק, הוא והמתלוננת וכן האמהות של שניהם.

אלאור עמרן, המתלוננת, סיפרה בבית המשפט כי הנאשם הוא שכן שלה והמתלונן הוא חבר שלה מזה כשנה.

היא סיפרה על אירוע כאשר היא והמתלונן שהו בבית המתלונן, במטבח, ובמקום נכחו גם האמהות של שניהם וחבר שלהם, איציק ברזילי. הנאשם התקשר אל איציק וזה השמיע את השיחה ברמקול. הנאשם הבהיר לאיציק כי הוא זקוק לו במשפט המתקיים בעניינו וכי עליו להעיד בשבילו. הוא יעשה הכל ואפילו ישלם כסף. במהלך השיחה החל לקלל ולומר כי ייקח את הנשמות שלהם, אם ישב בכלא ולגביה מסר כי היא כלבה

היא הבהירה כי ידעה שמדובר בנאשם, הן מפני ששמו הופיע והן מפני שזיהתה את קולו.

לדבריה לאחר אלה, ירד המתלונן למטה ושם פגש בנאשם אשר יצא מרכבו והיכה את המתלונן במכת אגרופי. לדבריה היא הבחינה במתרחש ממקום עומדה במדרגות של הבנין. משניגשה ואמרה לנאשם כי תזעיק את המשטרה החל לקלל גם אותה. היא פרטה מספר קללות וציינה כי מדובר היה בקללות בלבד ואיומים כלפיה היו רק בשיחת הטלפון ועוד הוסיפה כיעודת הנמסרת עתה מספר חודשים לאחר האירוע.

משרוענן זכרונה של המתלוננת היא ציינה כי הנאשם איים עליה ואמר כי ישלח מישהו שיהרוג אותה ויאנסו אותה.

היא הוסיפה כי לאחר שעיינה בהודעתה, הרי שהבחינה כי היא מתבלבלת בין האירועים.

היא חזרה על כך כי עתה היא זוכרת כי במגרש החנייה איים עליה הנאשם כי ישלח אנשים שיהרגו אותה ויאנסו אותה ולאחר מכן היא פנתה עם המתלונן אל המשטרה ושם הבחינו כי על גופו של המתלונן ניכרו סימנים.

לגבי הסכסוך הכספי שבין הנאשם למתלונן מסרה כי ידוע לה שהיה להם עסק משותף סמוך לבית וכי הן התחלקו בכספים חצי בחצי והיו חברים טובים, אך היא לא היתה מעורבת בעסק זה ואינה יודעת על חוב כלשהו של המתלונן.

באשר לטענת הנאשם כי ירד מרכבו והחל לשוחח עם המתלונן ודרש ממנו את כספו, השיבה כי הדבר הראשון שראתה היתה מכת האגרופי לפנין של המתלונן ועם זאת משנשאלה האם הנאשם איים על המתלונן, השיבה כי היא שמעה קללות בלבד.

באשר לשיחה הטלפונית, עמדה המתלוננת על כך כי הנאשם איים עליהם והבהירה כי למחרת היום היה הליך משפטי בשל בקשה לצו הרחקה שהוגשה נגד הנאשם והוא זימן את איציק לבוא כעד מטעמו וסיפר כי היא, המתלוננת, מנסה "לתפור" לו תיק ואזי אמר כי ייקח את החיים שלהם וכי משפט זה זכור לה.

בחקירה הנגדית חזרה המתלוננת על כך כי כאשר היכה הנאשם את המתלונן היא עמדה בפתח הבנין וציינה כי הוא מרוחק מן המקום כ- 30-40 מטרים.

עוד הבהירה המתלוננת כי מיד לאחר שיחת הטלפון עם איציק היא פנתה לתחנת המשטרה על מנת להגיש תלונה נגד הנאשם היות וחששה ממנו מאוד היא סיפרה כי המתלונן לא רצה להתלונן כיוון שהיה חבר טוב של הנאשם. לדבריה משהתקבלה השיחה, איציק כבר היה בבית כשעה או יותר והשיחה נשמעה היטב. עוד ציינה כי למיטב זכרונה שתי האמהות הגיעו איתה לתחנת המשטרה.

באשר למכת האגרוף שקיבל המתלונן מן הנאשם ציינה המתלוננת כי סימנה ניכר על צידם הימני של פניו. לטעמה, אף השוטרים הבחינו בסימן זה.

הוגש מזכר שערך החוקר סטניסלב מולדבנוב (נ/1) ולפיו שאל את המתלוננת לפרטיו של השכן אשר לדבריה ניסה להפריד במהלך האירוע והיא מסרה כי מדובר ביוסי בן זקן ואף מסרה את כתובתו. כן נתבקשה המתלוננת לאשר כי בתו של הנאשם היתה ברכבו והיא אכן אישרה זאת, אך מסרה כי אינה יודעת למסור את פרטיה של הבת.

רחל שאשא, אמו של המתלונן, מסרה בבית המשפט, אודות השיחה שהתנהלה בבית. היא סיפרה כי לאחר שאיציק שהה בביתם מזה זמן, הוא קיבל שיחה למכשיר הטלפון שלו ופתח את הרמקול. המתקשר הזדהה כאילון וביקש מאיציק להגיע במהירות לרחוב רוטשילד כיון שהוא רוצה לשוחח עימו ונזקק לו לעדות וכי המתלונן והמתלוננת משקרים. איציק מסר לו כי אינו יכול לבוא וכי יוציא אותו מענין זה וניתק את השיחה.

היא ציינה כי במהלך השיחה ציין המתקשר כי כאמור השניים משקרים וכי הוא ירצח אותם וישחט אותם וכן הוסיף קללות. היא ציינה כי היא יודעת שמדובר בנאשם, כיוון שהוא מוכר לה כשכן, שאף היה מגיע תדיר לביתה.

העדה אישרה בחקירה הנגדית כי הגיעה אל המשטרה כיומיים לאחר מכן משזומנה לעשות כן והבהירה כי היה זה לאחר שהמתלוננת הגישה את תלונתה והגם שהיא ואמה של המתלוננת הגיעו יחד עימה לתחנת המשטרה כבר באותו יום. היא סיפרה כי ביקשה מאיציק להעיד, אך הוא לא רצה לעשות כן וביקש שלא להיות מעורב. עוד הוסיפה העדה כי איציק לא אמר לנאשם כי הוא נמצא בביתם, אלא השמיע את השיחה באמצעות הרמקול.

שמחה עמרן, אמה של המתלוננת, סיפרה בבית המשפט כי ישבה בביתה של רחל שאשא, עת התקשר הנאשם אל חבר שלו שנמצא שם וסיפר לו כי הוא מסובך ורוצים להכניס אותו לחמש שנים לכלא והוא מבקש את עזרתו. השיחה נשמעה באמצעות הרמקול של הטלפון. כן ציינה העדה כי הנאשם קילל את בתה - המתלוננת, ואמר כי יעלים את הנשמות שלהם. היא יודעת כי המדובר בנאשם כיוון שהיא מכירה אותו כשכן מזה שנים.

העדה הבהירה כי איציק נכח במקום עוד טרם הגעתה והכחישה כי כולם ישבו יחדיו ותאמו מה לומר, אלא כל אחד מהם מסר במשטרה את שארע.

שמעון מויאל אשר הוזמן כעד תביעה סיפר כי הנאשם תמך בו עת היה דר רחוב. העד הוא אחיה של רחל שאשא וכך הכיר את הנאשם. מאז הכרותם סייע לו הנאשם בכסף, במימון תרופות והעד אף הועסק אצלו בעסק.

העד סיפר כי באחד הימים הגיע אליו אל העסק שהינו עסק להימורים וסיפר לו כי רב עם אחיינו - המתלונן. העד הבהיר לו כי לא יתערב בענין זה וכי אין לו קשר עם אחותו ועם בנה.

משנאמר לעד כי בהודעתו במשטרה מסר דבר אחר, ציין כי אינו זוכר וגם לא אמר את שכתוב בהודעה.

מאחר שגרסתו של העד בבית המשפט היתה שונה באופן מהותי מגרסתו במשטרה הוא הוכרז כעד עויין.

העד אישר כי בתקופה מסויימת הוא התגורר אצל אחותו - רחל שאשא, אולם לדבריו, בנה, המתלונן השליך אותו מהבית ועל כן הוא אינו מדבר עם אחותו וילדיה.

העד ציין כי אינו חברו של הנאשם, והגם שזה סייע לו כספית ורכש עבורו תרופות והוא עובד אצלו - אין הוא חבר שלו.

משהטיחה בו התובעת כי על כן יש לו אינטרס להגם על הנאשם ועל כן הוא נמנע מלחזור על גרסתו במשטרה כי הנאשם אמר לו שהוא תקף את המתלונן, השיב העד כי לא אמר את המילה "תקף" אלא סיפר כי הנאשם אמר לו כי הם רבו וכי הוא השיב לו כי אין בדעתו להתערב בכך. משנתבקש לדייק, השיב כי הנאשם אמר לו כי הוא רב עם המתלונן. העד אישר כי הוא חתום על הודעתו, אך לדבריו לא קרא אותה טרם החתימה.

בחקירה הנגדית ציין העד כי אינו מצוי בקשר טלפוני עם הנאשם וכי אם הוא פוגש אותו הם מדברים. לדבריו הקשר שלו עם הנאשם נמשך שנה.

עוד השיב לשאלת ב"כ הנאשם כי את השם אלאור אינו מכיר כלל ועיקר.

משהוטח בעד כי הנאשם לא אמר לו כי היכה את המתלונן אלא במשטרה נאמר לו כי כך חושדים בנאשם, השיב כי אינו יודע והדבר יתכן והוא יודע כי לא אמר מילה זו "חס וחלילה".

רשף עוז הוא החוקר אשר גבה את הודעתו של שמעון מויאל, מסר בבית המשפט כי הוא מקריא בקול, תוך כדי כתיבת דברי העד במהלך גביית העדות את אשר אומר העד ולאחר שההודעה מודפסת הוא מציג אותה על גבי המסך לעד ולאחר מכן העד חותם על ההודעה. משהוצג לו המשפט בהודעתו של העד שמעון מויאל לפיו אמר לו הנאשם כי היכה את בן אחותו, השיב כי אם כך נרשם, הרי כך הושמע לו מפי העד.

בחקירה הנגדית אישר העד כי חזר והדגיש כי הוא רושם את אשר הוא שומע. כמו כן ציין כי במידה והוא מבחין כי לעד יש בעיה בשפה העברית הוא נעזר במתורגמן. הוא חזר על כך כי תוך כדי גביית ההודעה ולאחר ששמע את הדברים מפי העד הוא חוזר עליהם בקול ומקליד אותם. לאחר מכן הוא מראה אותם לעד ורק לאחר מכן הוא מדפיס את ההודעה ואזי חותם עליה העד.

הוגשה הודעתו של שמעון מויאל במשטרה (ת/10) וממנה עולה כי הוא עובד אצל הנאשם מזה כארבעה חודשים וכי ביום שנעשתה בעסק שלו סריקה, פנה אליו הנאשם ואמר לו כי היכה את בן אחותו של העד. הוא ציין כי לא התעניין בכך כיוון שאינו מדבר עם אחותו ועם ילדיה כיוון שהשליכו אותו מביתם לאחר ניתוח שעבר.

לשאלה האם איים הנאשם על מאן דהוא, השיב העד כי הוא לא שמע זאת ואינו יודע מה יש בן הנאשם לבין המתלונן וכן ציין כי השם אלמור אינו מוכר לו ואף לא שמע את הנאשם מאיים על אדם בשם כזה. הוא סיים את הודעתו בכך שהוא אינו יודע כלום ולא מעורב בדברים אלה וכי יש לו צרות משלו.

נעשתה שיחה עם איציק הנזכר בעדויות לעיל על ידי החוקר סטניסלב מולדבנוב, ברם הלה מסר כי אינו מעוניין להעיד "ולהיכנס לסיפור הזה". (ת/9).

יום למחרת התקשר אל איציק החוקר רשף עוז אשר שאל אותו מה נאמר בשיחה בינו לבין הנאשם והלה השיב, כי הנאשם התקשר כאשר הוא הגיע אל המתלונן והוא שם את השיחה על רמקול והנאשם אמר שיש לו סכסוך עם המתלונן. לדברי איציק הוא מיד עצר את דבריו ולא רצה לשמוע. הוא אמר שהכל שמעו את השיחה באמצעות הרמקול והוא לא שמע מה אמר הנאשם וביקש כי יניחו לו בשקט וכי ידוע לו שבעבר הנאשם סייע למתלונן ועוד מסר כי אינו רוצה לומר מה היה בשיחה זו ולהתערב בכך. (ת/6)

החוקר מולדבנוב אף ניסה לאתר את בתו של הנאשם ועל פי העץ המשפחתי אותרה כזו. בכל הטלפונים האפשריים שלה לא היה מענה (ת/8).

החוקר מולדבנוב התקשר גם אל השכן הנזכר על ידי המתלוננת, יוסי בן זקן, וביקש לשמוע אודות האירוע הנזכר והלה השיב לו: "זה לא מעניין אותי, לא מכיר פה אנשים בשכונה, כל טוב לך אדוני" וניתק את השיחה. משניסה החוקר לשוב אליו לא היה מענה. (ת/7).

הוגשו שתי הודעותיו של הנאשם במשטרה.

הראשונה נגבתה ביום 3/4/13 (ת/2) סיפר הנאשם כי ערב קודם לכן חזר מפיקניק והגיע עם בתו אל מגרש החניה שם הבחין במתלונן אותו הוא מלווה מזה שנים רבות, המתלונן גר אצלו בעבר והוא כיסה חובות שלו לשוק האפור בסכום של 40,000 ₪, כמו כן הוא פתח לו קיוסק בסמוך לביתו ואת כל הכסף הדרוש לשם כך השקיע הוא - הנאשם, וסוכם שבאמצעות הכסף שירוויח המתלונן מעסק זה הוא יחזיר לנאשם את חובותיו.

תחילה אכן שילם המתלונן לנאשם כסף אולם לאחר מספר שבועות טען כי העסק בהפסדים ועל כן לא שילם לו דבר. התברר לנאשם כי המתלונן עוסק בסחר בסמים והוא הבין כי הוא חייב כסף לסוחרי סמים ועל כן לא רצה כי העסק יישאר פתוח בשל שחשש להסתבך. כל ניסיונותיו של הנאשם לקבל כסף מהמתלונן ללא צלחו.

ערב קודם לכן משהבחין במתלונן במגרש החניה, החל המתלונן להימלט מנו ואזי פנה אליו הנאשם ודרש את כספו. המתלונן הגיב בקללות ובאיומים והנאשם הגיב ואמר לו כי אם הוא גבר יממש את איומיו. המתלונן אמר לנאשם כי יש לו מזל שהוא זקן. הנאשם נכנס לביתו ונטל משם את האופניים החשמליים שלו ושוב ירד למטה ופנה אל המתלונן בדרישה לקבל את כספו ואז הבין כי הוא מתרגז ואין בכך כדי להועיל לו ונסע מן המקום לעבודתו. הנאשם ציין כי חברתו של המתלונן ואחותה אף הן היו במקום, אך הוא פחד להתעסק עימן והסתלק מן המקום. הוא ציין כי לא היה לו מגע פיזי עם איש והעדיף לעזוב את המקום מכיוון שידע "שזה מוביל לצרות".

הנאשם הכחיש כי היה לו שיג ושיח כלשהו עם חברתו של המתלונן וציין כי לא אמר לה מילה כלשהי.

הנאשם אישר כי אמנם קילל את המתלונן והמתלונן השיב לו בכך ואף איים עליו, אך הכחיש כי תקף את המתלונן.

הנאשם הסביר כי המתלונן חייב לו כ-60,000 - 70,000 ₪ וכי הדברים רשומים.

לטעמו, המתלוננים הגישו תלונה נגדו על מנת להתחמק מתשלום החוב. והוסיף: "לא אני רק מצטער שנקלעתי לסיטואציה שלא נעימה לי שאני התחלתי לעזור לבן אדם ועל מנת שלא להחזיר לי את מה שעשיתי לו טובה הוא תוקע לי סכין בגב".

הודעתו השניה של הנאשם נמסרה ביום 4/413 (ת/1) ובה מסר כי יום קודם לכן נמסר לו על ידי שוטר צו הרחקה שהוציאו כנגדו המתלוננים והבהיר כי אין לו כל ענין איתם ואף פנה לחפש לו מקום מגורים אחר ושלא בקרבתם, שכן הם מהווים איום עליו. הוא הוסיף שעתה בדעתו להתלונן נגדם על זה שפה מטרידים אותו ומכפישים את שמו. המתלונן חייב לו כסף בגין כך שכיסה לו תשלום חוב של 30,000 ש"ח בשוק האפור וכן פתח איתו קיוסק, בו, כך הבין הנאשם, מכר המתלונן סמים לתלמידי בית הספר הסמוך ועל כן ביקש ממנו לסגור את העסק. המתלונן מוכר את תכולת הקיוסק ואמר לנאשם כי לא יראה שקל מהחוב שהוא חב לו ואף איים עליו באיומים נוספים, כפי שפרט. כך קרה ביום 2/4/13 הנאשם אישר כי פנה לאיציק וביקש ממנו להעיד בעניינו בדיון הנוגע לצו ההרחקה, אך הכחיש נמרצות כי במהלך השיחה איתו השמיע איומים שכוונו כלפי המתלוננים.

בבית המשפט מסר הנאשם כי חזר עם בתו ובמגרש החניה הבחין במתלונן העומד ליד אדם נוסף. הוא ביקש מבתו שתעצור ליד המתלונן ומיד לכשהבחין בו המתלונן הוא פתח במנוסה, קפץ מעל גדר ונעמד במרחק של 15-20 מטרים ממנו.

הנאשם שאל אותו מדוע הוא בורח ממנו ובתגובה החל המתלונן לקלל אותו. עתה, כך הסביר הנאשם הוא סבור שהוא מבין מה המניע שהיה למתלונן לברוח ממנו, שכן הוא עזר לו וסייע לו ולמשפחתו כל העת ואף תמך בו כספית והחזיר בעבורו חובות, אלא שחובותיו של המתלונן המשיכו ותפחו וכפי שהבין היה זה בשל

מעורבותו בסחר בסמים ומאז סרב להמשיך ולסייע לו.

הנאשם המשיך ותאר את אירועי אותו יום כי לאחר הדברים האלה עלה לביתו ונטל את אופניו החשמליים וירד שוב למטה על מנת לצאת לעבודתו ושוב הבחין במתלונן העומד במרחק של כ- 7-8 מטרים ממנו, תוך שהוא מחבק את חברתו. המתלונן אמר לו כי לא יקבל שקל אחד מן החוב שהוא חב לו וכי ידאג שיחזרו אותו ויזיינו אותו והמשיך לצעוק ולקלל. הנאשם אמר לו כי גבר אינו מדבר מרחוק וכי לו היה גבר היה בא ומדבר כמו גבר ולא תחת הסינר של חברתו.

הנאשם הבהיר כי כשיצא לראשונה מהרכב, המתלוננת לא היתה במקום והוא הבחין בה לראשונה רק כאשר ירד שוב מדירתו. בתו של הנאשם היתה עדיין ברכבה במגרש החניה ואף הנאשם התקדם לכיוון המתלוננת, אחותה ונוספים שהיו במקום ואז אמרה לו המתלוננת אני הכנסתי אותך לבית סוהר ואני אכניס אותך עוד פעם לבית סוהר. הנאשם ציין כי נבהל מאמירה זו ולא כיחד כי המתלוננת העידה נגדו בעבר והוא נענש במאסר בפועל ועל כן הוא סבור כי המתלוננת חוששת ממנו ולטעמו אף פיתחה אליו שנאה. יתר על כן היא יודעת שהמתלונן חייב לו כסף ויש לשניהם אינטרס ברור להעליל עליו.

לדברי הנאשם הוא לא אמר דבר למתלוננת אותו יום כיוון שהוא פוחד ממנה והיא מהווה עליו איום כיוון שהיא יודע מה ביכולתה לעשות.

הנאשם סיפר כי יום לאחר מכן קיבל זימון לדין באשר לבקשת המתלוננת לצו הרחקה ממנו והתקשר לאיציק ברזילי אשר הכיר הן אותו והן את המתלוננת וסיפר לו כיצד המתלוננים רוצים לסבך אותו. לדבריו, הוא שאל את איציק בשיחה האם אי פעם שמע אותו פונה כלל ועיקר אל המתלוננת בדבר כלשהו ואיציק אישר שאכן לא שמע ועל כן ביקש מאיציק שיעשה לו טובה וימסור עדות מטעמו בענין זה, אלא שאיציק השיב לו שאינו מעוניין להיות מעורב. הנאשם ציין כי הבין שאיציק הוא חבר של המתלונן ועל כן פנה לאדם הלא נכון וניתק את השיחה.

הנאשם ציין כי הוא סבר שאיציק נמצא אותה עת בביתו שלו וכיוון שלו אסור היה להתקרב אותה עת לביתו הוא ביקש ממנו לבוא למרכז העיר על מנת לשכנע אותו להעיד לטובתו, אולם משהדבר לא נסתייע, סיים את השיחה.

הנאשם פרט והרחיב מדוע יעליל עליו המתלונן. הוא סיפר כיצד התנהג אליו כאב וסייע לו עד אשר המתלונן צבר חובות רבים ולא שילם אותם וכי הוא לא האמין כי כך יתנהג אליו המתלונן.

ב"כ הנאשם הפנתה אליו את השאלה, מדוע אם כן תשקרנה גם סימה ורחל, האמהות של המתלוננים. הנאשם השיב כי אינו נכנס לטעמיהן, ברם ככל הנראה הן מבקשות לבסס את התלונה של המתלוננים.

בחקירה הנגדית המשיך הנאשם והבהיר כמה מכספו וממרצו השקיע בעסק המשותף, אך אישר כי אכן הוא לא עבד שם, אלא המתלונן עבד שם. לדבריו לכשהוקם העסק, נהג המתלונן להעביר אליו מדי יום סכום שנע

בין 400 - 800 ₪, אולם משהנאשם פתח את העסק שלו עצמו והתרחק מהמקום, הפסיק המתלונן להעביר לו כסף. מדובר היה בתקופה של מספר חודשים טרם האירוע נשוא כתב האישום. תחילה אמר לו המתלונן כי אין עבודה בעסק אולם הוא הבחין בתנועת לקוחות במקום. באחד הימים הבחין בשני בחורים מכים את המתלונן ואז התברר כי המתלונן חב כספים בשוק האפור ולאחר שהנאשם סייע לו הורדה הריבית שחב והוא אף סייע לו בחלק מן התשלומים. במעמד השיחה עם בעלי החוב של השוק האפור, כך המשיך הנאשם ותאר, הוא אף הבין כ המתלונן מעורב בעסקים עם סוחרי סמים ומשהנאשם הבין כי הוא מוכר אף לתלמידים הבהיר לו כי יסגור את העסק, כיוון שהעסק רשום גם על שמו.

משהטיח בו ב"כ התביעה כי הנה לא הוטחו דברים אלה במתלונן, השיב הנאשם כי אכן היו לו מחלוקות עם באת כוחו באשר לדרך ניהול ההליך.

עם זאת, ציין הנאשם הוא לא הספיק בחודשיים שקדמו לאירוע לדרוש מהמתלונן את כספו שכן המתלונן דאג להתחמק ממנו ובאותו יום באופן חריג משחזר הביתה, הבחין בו.

לשאלת התובע אישר הנאשם כי בתו אכן נכחה במקום ואף ציין כי היא ביקשה למסור עדות במשטרה. הוא ער למזכר לפיו חיפש אחריה החוקר והביע את תמיהתו הכיצד לא אותרה שכן, כך הדגיש הוא היה עצור אותה עת ומה היה קל יותר מאשר לבקש ממנו את פרטיה ולהגיע אליה באמצעותו.

התובע עימת את הנאשם עם האמור בהודעתו במשטרה באשר לשלב בו נאמרו האיומים על ידי המתלונן והוא מסר כי האיומים נאמרו לפני שירד עם האופניים. אם כך, טען התובע הרי שהדברים עומדים בסתירה לגרסתו בחקירה הראשית ועל כך לא היתה לנאשם תשובה.

עוד הטיח התובע בנאשם כי הנה במשטרה לא מסר כלל ועיקר כי המתלוננת איימה עליו כפי שסיפר בבית המשפט, אלא ציין כי לא דיבר איתה כלל. הנאשם השיב כי הוא לא דיבר איתה, אלא היא שדיברה איתו ובכל זאת הקשה התובע הכיצד לא סיפר על איומים בוטים כאלה במשטרה ועל כך השיב הנאשם כי גם אם לא סיפר על כך במשטרה, כך התרחשו הדברים.

משהוטחה בו גרסת המתלוננים באשר לאירוע שהתרחש במגרש החניה, הכחיש הנאשם את הדברים.

הנאשם הוסיף וסיפר כי משהתקשר לאיציק ברזילי, עמד לידו מוטי וואנה שהיה המפקח שלו אותה עת ושמע את השיחה, אלא שהוא אינו יכול להביאו לעדות בענין זה כיוון שהלה אינו עונה לו לשיחות הטלפון שלו מזה זמן.

הנאשם עמד על כך כי הגם שארבעה אנשים טוענים כי הושמעו איומים בשיחת טלפון זו לא כך היו פני הדברים.

איציק ברזילי הובא כעד מטעמה של ההגנה.

העד סיפר כי הוא חברו של המתלונן מזה שנים רבות ואת הנאשם הוא מכיר מאז פתח המתלונן את המזנון בסמוך לביתו. העד מסר כי לא היה מעוניין למסור הודעה במשטרה כיוון שרצו שיעיד "לצד של אסף" והוא הסיבר כי אם יבוא להעיד לא ייעשה כן, אלא יעיד "עדות לזכותו של אילון גווילי".

העד תאר הכיצד סייע הנאשם למתלונן, גם כאשר הסתבך המתלונן עם השוק האפור, וכך סיפר לו גם המתלונן עצמו ועוד סיפר כי שמע במו אוזניו את הנאשם ואומר למתלונן כי את כל הכסף שהוא מרוויח מן העסק ישלם לשוק האפור.

לדבריו של העד, המניע של המתלונן לטפול על הנאשם עלילה, היה התנהלותו מאחורי גבו של הנאשם בעסק. היה עליו לדווח לו אודות סחורות יוצאות ונכנסות והוא העלים כסף ממנו, והדברים חלים הן על המתלונן, הן על אמו והן על המתלוננת.

לשאלה מדוע לא הודיע איפוא לנאשם כי גונבים ממנו כסף, השיב כי אינו השותף של מי מהם וגם לא החבר של מי מהם. או אז שאלה ב"כ הנאשם את העד האם אינו חבר של המתלונן והוא חזר בו וציין כי הוא אכן חבר שלו.

באשר לשיחת הטלפון המדוברת, מסר העד כי אותו יום בהיותו בבית המתלונן התקשר אליו הנאשם והוא אמר למתלונן כי זה הנאשם והמתלונן ביקש לשמוע את השיחה באמצעות הרמקול. הוא סרב לבקשתו להגיע למרכז העיר. הנאשם שאל אותו האם בזמן שהותו במזנון הבחין באם הנאשם פנה אי פעם למתלוננת, או ניגש אליה והוא - העד אכן לא ראה כדבר הזה.

העד סבור כי המתלונן התלונן כנגד הנאשם בשל הכסף שהוא חייב לו.

עוד הוסיף עד זה כי מספר ימים לאחר מעצרו של הנאשם נפרץ ביתו ולדבריו המתלונן מסר לו כי הוא עצמו עשה זאת. העד לא מצא לנכון למסור את הדברים במשטרה, כיוון שנאמר לו שהגנב נתפס ולא היה לו למי להודיע.

משמועד ההתפרצות לא עלה בקנה אחד עם העובדות והוא נשאל על כך על ידי המשפט, השיב העד כי המתלונן חתך את הסורגים עוד קודם לכן וכן ציין:

"הגנב שנכנס טען שהוא עשה הכל, נתנו לו לשתות שם ערק או וודקה הוא היה מסטול, האמא נתנה לו כפפות שיילך ויפרוץ הוא שם את הכפפות בכיס, אני נתתי לגנב 50 ₪ כי הוא רצה לנסוע, כשהתקשרו אלי מהמשטרה וביקשו ממני להעיד ואני טענתי שאני לא בצד שלו, ואני בצד של אילן והתקשרו אלי פעמיים".

העד הוסיף והבהיר כי המתלונן סיפר לו שחתך את הסורגים עוד טרם הפריצה שבוצעה בדירה והוא דה שהכין את הרקע לכניסת הגנב.

בחקירה הנגדית אישר העד את תוכן השיחה שלו עם החוקר מולדבנוב, דהיינו כי ביקש שלא להיות מעורב בענין זה. , לגבי שיחתו עם רשף עוז, בה אמר לחוקר כי היה אצל המתלונן וכי הנאשם אמר שיש סכסוך בינו לסין המתלונן השיב העד: "יש מצב".

העד הסתייג מהאמור במזכר לגבי כך שלא שמע את הדברים, שכן כך ציין הטלפון היה בידו ועם זאת אישר כי אכן אמר לחוקר שאינו מעוניין להיות מעורב וכי יניחו לו.

כן אישר כי מסר לחוקר שבעבר סייע הנאשם למתלונן.

אם כך הקשה עליו התובע הנה מסר גם דברים המיטיבים עם הנאשם ואלה נרשמו והיכן נמסר עלי ידיו כי הוא רוצה למסור עדות לטובת הנאשם? ועל כך השיב העד כי אכן לא נרשם במקום כלשהו והדברים נאמרו אך ורק לבאת כח הנאשם .

אם כך, הטיח בו התובע, דבריו כי מסר כך במשטרה לא קרו והעד אישר כי אכן לא אמר לחוקרים כלל ועיקר כי הוא מעוניין להעיד לטובת הנאשם. ועוד אישר כי הגם שהיה מודע לכך שהנאשם עצור לא הגיע למשטרה על מנת למסור גרסתו ואף לא אודות הפריצה לבית הנאשם.

לשאלת התובע מדוע הוא מוכן עתה להיות מעורב בענין זה, השיב העד כי הוא מכיר את המתלונן מזה זמן רב וכי יש לו עליות וירידות בחיים וכי כשם שהנאשם סייע למתלונן כך גם הוא סייע לו וכי הוא הולך עם ליבו. הוא ציין כי הוא והמתלונן אינם מדברים כיום זה עם זה, כיוון שהעד לא היה מוכן להעיד לטובתו. תחילה לא רצה להעיד כי היה חבר של המתלונן ועתה אינו עוד. חבר של הנאשם לא היה מלכתחילה.

רותם גולן, בתו של הנאשם, מסרה כי משחזו לבית הנאשם, ביקש ממנה אביה לעצור את הרכב בסמוך למתלונן. כשהבחין בהם המתלונן נס מן המקום והחל לצעוק ולקלל.

אביה עלה לביתו והיא נשארה במקום והמתניה לו על מנת לוודא שלא יארע דבר. האב ירד עם אופניו והמתלונן וחברתו היו במקום והחלו לקלל ולאיים. המתלוננת אמרה מספר פעמים שהיא תכניס את הנאשם לכלא.

העדה המתניה עד שאביה ייצא מן הרחוב ועזבה את המקום.

העדה ציינה כי גם אביה השיב בקללות, אך לא אמר דבר למתלוננת. עוד הוסיפה העדה כי איש מן המשטרה לא פנה אליה לאחר מכן.

לגבי תוכן האיומים ציינה כי המתלונן אמר לאביה כי ירצח אותו והמתלוננת כי תכניס אותו לכלא.

בחקירה הנגדית ציינה כי לא פנתה מיוזמתה אל המשטרה כיוון שאינה מתמצאת בהליכים אלה ובשלב כלשהו ביקשה ממנה עורכת הדין למסור עדות והיא פנתה לא המשטרה אך לא הסכימו לקבל ממנה עדות.

גם לשאלת בית המשפט בנושא זה, הכיצד במשך חודשים ארוכים משאביה בתנאים מגבילים והיא יודעת שגרסתה היא אחרת מזו הנטען כלפיו ואינה עושה דבר, השיבה כי אינה יודעת מה לעשות וכי היא מתעדכנת מדברי אביה וכמו כן ילדה אותה תקופה והיתה עסוקה בעניינים אחרים.

באשר ליום האירוע הבהירה כי לא היה מקום להזעיק את המשטרה, כיוון שהאירוע הסתיים.

בטרם אדון באירועים אלה המפורטים לעיל ובממצאים שיש לקבוע לגביהם, לאור העדויות שהובאו בפני בית המשפט, אתייחס אכן למניע אפשרי של המתלוננים לטפול אשמה על הנאשם, כפי שאף עלה במהלך הבאת הראיות.

עתה לאחר שמיעת כל העדויות, נדמה כי אין חולק כי אכן המתלונן חב סכום כסף לנאשם. סוף דבר אף המתלונן אישר זאת. נחלקו הגרסאות באשר לגובה החוב ומקורו. אין גם חולק כי השניים פתחו עסק יחדיו, וכי הנאשם השקיע בו את מרבית הכסף והתשתיות, אם כי לא עבד בו וכי המתלונן הוא שעבד בו. נחלקו הגרסאות באשר להעברת הכספים אל הנאשם ונסיבות סגירת העסק והפסקת העבודה בו.

יטען הטוען כי בשל כך, הרי שהיה למתלונן מניע להעליל על הנאשם ולטפול עליו אשמה בשל החוב הכספי שחב לו ובשל העסק שנסגר.

מנגד יש לטעון כי אף אם יטפול המתלונן על הנאשם אשמה, הרי לא יהיה בכך כדי למחוק את חובו לנאשם ועוד יש לטעון מנגד כי בה במידה יש גם לנאשם מניע לפגוע במתלונן ולפיכך לאיים עליו ולתקוף אותו, וזאת בשל שהמתלונן לא עמד בתשלומים שלו הן מבחינת החוב ובהן מבחינת התשלומים שהיה עליו להעביר לו מן העסק המשותף.

כך או כך, יש לבחון את הגרסאות שהובאו בפני בית המשפט לאור ההתרשמות הבלתי אמצעית מהן ולקבוע ממצאים על פיהן.

באשר לאירוע הראשון הרי קיימות עדויות הנוכחים במקום: המתלונן, המתלוננת, הנאשם ובתו.

הכל ציינו כי במקום נכחו שכנים נוספים והמתלוננת אף פרטה את פרטיו המזהים המדוייקים של אחד מהם, אולם הוא סרב למסור עדותו במשטרה וניכר היה משיחתו עם החוקר כי הוא מרחיק עצמו מאירוע זה.

מי מעדי הראיה הנוספים לא הובא מטעמו של אחד מן הצדדים לעדות בבית המשפט.

מלבד כך שמדובר באירוע שהתרחש במגרש חניה לאחר שהנאשם הגיע לשם ברכבה של בתו, חלוקות גרסאות הצדדים באשר לאופן התרחשותו.

גרעין עדויותיהם של המתלונן והמתלוננת דומה מאוד ולמעשה לא נמצאו סתירות של ממש ביניהם ובוודאי לא סתירות היורדות לגופו של ענין ושיש בהן כדי לפגום במהימנות עדויותיהם.

עלתה השאלה האם המתלוננת נכחה בשלב הראשון של האירוע, כאשר הנאשם טען בתוקף שלא היתה שם. מסתבר כי היא אכן לא נכחה לצידו ממש של המתלונן כפי שהיתה מאוחר יותר, ברם גם לשיטתה, היא עמדה בפתח של הבנין הסמוך ומשם צפתה במתרחש. גם המתלונן ציין כי הגיעה למקום מיד לאחר מכן.

ב"כ הנאשם ניסה לטעון לסתירה בענין זה, בכך שהמתלוננת עמדה ממרחק ובכך שהמתלונן ציין כי היא הגיעה למקום "לאחר מספר דקות", אלא שלא מצאתי באי דיוקים אלה, אם בכלל, כדי לפגום במהימנות הגרסה, שלמעשה לא נמצאה בה סתירה.

עוד סתירה לה נטען על ידי ב"כ הנאשם היא באשר לסימנים על פניו של הנאשם כתוצאה ממכת האגרוף - האם ניכרו אם לאו.

המתלונן טען לנפיחות בפניו וטען כי זו ניכרה גם לעיני השוטרים ועמד על דעתו זו הגם שהוטח בו כי החוקרת שגבתה את תלונתו הבחינה אך בשריטה קטנה במפרק כף ידו.

המתלוננת טענה כי על פניו של הנאשם ניכר אודם בשל המכה.

ב"כ הנאשם טען לסתירה בין עדויות השניים ובכלל, שכן השוטרים לא ציינו סימן כזה או אחר.

לא מצאתי כי יש בהבדל הגרסאות בין נפיחות בפנים לבין אודם בפנים, שממילא לא הצריכו טיפול רפואי, כדי לפגום במהימנות העדויות.

כך גם לא מצאתי כי בהעדר תיעוד לסימן הנטען יש לכשעצמו כדי לפגום במהימנות העדויות.

עדותה של המתלוננת אכן לקתה בתחילתה בבלבול מסויים וניכר היה כי היא מתבלבלת בין האירועים השונים

מבחינת הזמן וייחוס המתרחש בכל אחד מהם. ועם זאת, יושם אל לב כי היא עצמה התעשתה במהלך עדותה ושמה ליבה לכך וציינה כי היא התבלבלה בתיאור מהלך שני האירועים ותיארה אותם לאחר מכן כסדרם. דווקא בכך יש כדי ללמד על האותנטיות שבגירסה זו

ולהראות שאין המדובר בעדות שנלמדה מראש, תואמה ודוקלמה.

מנגד, באשר לאירוע זה, עמדה עדותו של הנאשם וכן עדותה של בתו.

בהודעתו הראשונה במשטרה ציין הנאשם כי כבר בשלב הראשון של האירוע כאשר ירד מרכבה של בתו, פנה אל המתלונן ודרש את כספו וזה השיב לו בקללות ואיומים. לאחר מכן, בשלב השני, כאשר ירד שוב מביתו, נכחה במקום גם המתלוננת והוא שפחד להתעסק עימה, לא החליף עימה מילה וחצי מילה.

דהיינו, על פי גרסתו זו, הוא דרש את כספו מהמתלונן מיד בתחילת האירוע וכתגובה לכך איים עליו המתלונן וכן לא היו כל איומים כלפיו מצידה של המתלוננת.

בעדותו בבית המשפט ציין הנאשם כי מיד לכשהבחין בו המתלונן הוא החל לנוס ולקלל ואין כל זכר לאיומים אותם הזכיר בהודעתו במשטרה. אין גם כל זכר לכך כי הנאשם דרש ממנו אותה עת את כספו.

עוד ציין הנאשם כי כשירד שוב מדירתו, אמר לו המתלונן אשר המתין במקום, כי לא יקבל שקל מן החוב, דבר אשר לא נזכר כלל ועיקר קודם לכן והמתלונן אף לא נחקר אודות כך בחקירתו הנגדית.

על פי גרסתו בבית המשפט, רק אז החל המתלונן באיומיו כלפי הנאשם.

על פי גרסתו בבית המשפט, גם המתלוננת איימה עליו אותה עת. מדובר היה, כך תאר במסכת איומים קשים ובוטים במיוחד, ועל כן יש אכן לתמוה, כפי שאף עשה התובע בחקירה הנגדית, הכיצד זה לא בא זכרם של איומים אלה בהודעתו במשטרה ולראשונה הם הועלו בגירסה אשר בבית המשפט.

גם משעומת הנאשם עם סתירתו באשר למועדי האיומים על ידי המתלונן הוא שב וסתר עצמו ומסר גרסאות סותרות ומבולבלות וכאשר העמיד אותו התובע על סתירתו, הוא נותר ללא תשובה.

לכאורה, תמכה בתו של הנאשם בגרסתו.

גרסתה היא כגרסתו כפי שמסר אותה בבית המשפט, דהיינו איומים הופנו אליו על ידי המתלונן והמתלוננת גם יחד, רק בשלב השני של האירוע.

כפי שעלה גם במהלך עדותה של העדה, לא ניתן היה אכן להשתחרר מן התמיהה הקשה הכיצד, אם זוהי אכן גרסתה של העדה, וידוע לה מזה חודשים רבים כי אביה נעצר בשל גירסה אחרת, הופנו כלפיו חשדות כבדים, הוגש נגדו כתב אישום והוא מצוי בתנאים מגבילים קשים מזה תקופה ארוכה מאוד, הכיצד לא השכילה להביא

את גרסתה בפני גורמים מוסמכים כלשהם. הסבריה לא הניחו את הדעת כלל ועיקר ולא עלו בקנה אחד עם מבחני היגיון ושכל ישר.

יתר על כן, לגרסתה, כמו גם לגירסת אביה, משהגיעו למקום המתלונן נס מן המקום ולמעשה לא עשה דבר. אם כך, מדוע היה עליה להמתין לאביה עד אשר יירד שוב מביתו על מנת לוודא שלא יארע דבר, שכן היא חששה כי כך יקרה, מפני מה היה עליה לחשוש, אם לא ארע דבר?

ומעבר לכך שנתתי אמון בעדויות עדי התביעה - המתלוננים ולא נתתי אמון בעדות הנאשם ועדת ההגנה - בתו, הרי שחיזוק משמעותי לעדויות עדי התביעה יש למצוא בעניינו של שמעון מויאל.

הוגשה הודעתו במשטרה והתביעה ביקשה להעדיפה על פני עדותו בבית המשפט מכוחו של סעיף 10א לפקודת הראיות.

מסתבר כי העד אישר את כל מתן הודעתו במשטרה כפי שנרשמה למעט מילה אחת. לדבריו הנאשם סיפר לו כי רב עם המתלונן, ולא סיפר לו כי תקף את המתלונן כפי שנרשם.

ניכר היה בעד כי הוא עשה כל מאמץ להרחיק עצמו מעדות כנגד הנאשם ובכלל מענין זה ואין תימה בכך לאחר שהסביר והבהיר את טיב קשריו עם הנאשם ואת הסיוע שקיבל מאת הנאשם, לעומת כעסו על המתלונן ועל משפחתו של המתלונן. רצונו להרחיק עצמו מאירוע זה ניכר היה כבר בהודעתו במשטרה כעולה ממנה.

קיבלתי לענין זה כמהימנה את עדותו של גובה הודעתו של עד זה, אשר מסר כי רשם את דבריו של העד כפי שנמסרו וכי הקריא לו אותם במקביל לרישומם.

לפיכך מצאתי להעדיף את גרסתו של העד שמעון מויאל במשטרה על פני זו שבבית המשפט ולפיה התוודה בפניו הנאשם כי תקף את המתלונן. יש בכך משום הודאה של הנאשם בפני מי שאינו איש מרות וזו ראייה היכולה לעמוד בפני עצמה ובוודאי, שכאמור לעיל, יש בה כדי לשמש חיזוק משמעותי לעדויותיהם של המתלוננים.

לפיכך, אני קובעת כי הנאשם אכן תקף במהלך אירוע זה את המתלונן במכת אגרוף לפניו ופנה בדברי איומים הן אל המתלונן והן אל המתלוננת.

באשר לאירוע נשוא פרט האישום השני - שיחת הטלפון לאיציק ברזילי.

על פי כלל העדויות נכחו במקום המתלונן, המתלוננת ושתי אמותיהם.

אמנם ב"כ הנאשם ניסה לטעון כי סימה עמרן לא יכולה היתה לנכוח במקום ואולם כל שלושה האחרים העידו אף הם על נוכחותה. ב"כ הנאשם נתלה בשעות שונות שמסרו העדים השונים באשר לקיומה של שיחה זו ואכן חלקם של העדים מסרו שעה מוקדמת יותר.

גם הנאשם בחקירתו הראשית נשאל שאלה מדריכה כאשר בגוף השאלה הופיעה השעה 15.00 כשעת השיחה. ואולם יושם אל לב כי בהודעתו השניה של הנאשם במשטרה מיום 4/4/13 הוא ציין: "אתמול בשעה 16.00 הגעתי לתחנה..." וסיפר הכיצד שוטר זימן אותו לקחת צו הרחקה שהוצא נגדו על ידי המתלוננת וכן זימן לדין בענין זה. ועוד סיפר הכיצד לאחר שיצא ממפגשו עם השוטר ובעודו בתחנת המשטרה התקשר אל איציק ברזילי. משמע הדברים כי גרסתו עולה בקנה אחיד עם גרסתה של סימה עמרן.

נכון כי איציק ברזילי שסיפר כי במקום נכחו, הוא המתלוננים ואמו של המתלונן ולא הזכיר את נוכחותה של סימה עמרן ואולם גם בענין זה יושם אל לב, כי אף היא עצמה סיפרה כי הגיעה לדירה מאוחר יותר וכאשר איציק כבר נכח שם.

הנה כי כן, לא מצאתי לפקפק בגירסת כל העדים באשר לנוכחותה של סימה במקום. לא מצאתי גם כל טעם מדוע תעיד על נוכחותה אם לא היתה שם. אם רצו להעליל על הנאשם ולטפול עליו אשמה, כלום לא היה די בשני המתלוננים ורחל שאשא?

לא מצאתי באי דיוקים אשר היו בענין השעות כדי לפגוע במהימנות. אין חולק כי שיחה כזו התקיימה. אין חולק כי הנאשם התקשר אל איציק ברזילי כאשר הוא שהה בבית המתלונן ואין חולק כי איציק ברזילי השמיע את השיחה לנוכחים באמצעות הרמקול.

אם כך המחלוקת היחידה בענין שיחה זו היא באשר לתוכן השיחה.

לפיכך, לטעמי, אין חשיבות של ממש, באשר לשעת השיחה כפי שמסרו אותה העדים השונים, בין היו אלה עדי התביעה ובין עדי ההגנה.

כך גם לא מצאתי לייחס משקל של ממש שכל אחד מן העדים, לרבות עד ההגנה איציק ברזילי מסר גירסה שונה באשר לזמן שהותו של איציק בבית המתלונן ועד לקבלת השיחה.

העדים כולם העידו על כך ממרחק של מספר חודשים, ועל כן לטעמי, זהו פרט משני בחשיבותו מבחינת האירוע שהתרחש והעובדה כי כל אחד מהם מסר גירסה שונה באשר לכך אין בה לכשעצמה כדי לפגום במהימנותם.

עדי התביעה מסרו כולם כי במהלך השיחה ביקש הנאשם להיפגש עם איציק במרכז העיר, על מנת שאיציק יעיד לטובתו. כולם אף העידו כי הוא הזכיר את המתלוננים, קילל אותם והשמיע איומים לגביהם.

אמנם העדים לא חזרו במדוייק על לשון איומים זהה ולא ציטטו במדוייק מדבריו של הנאשם, אך כולם כאחד חזרו והדגישו כי היו בדברים איומים, אשר הביאו אותם לפנות אל המשטרה ולהגיש תלונה.

לא מצאתי לקבל את הטענה כי כולם חברו כאחד על מנת לטפול אשמה על הנאשם כפי שהציג לאורך כל ההליך, כפי שכבר פורט לעיל.

הנאשם, שדווקא לו המניע לקיומה של שיחה בעלת תכנים מעין אלה, שכן אותה עת יצא מתחנת המשטרה לאחר שנמסר לו צו שהוצא על ידי המתלוננת והוא זומן לדין בבית המשפט למחרת היום בשל צו זה, אישר את דבר השיחה ואת בקשתו מאיציק כי יגיע למרכז העיר וכי יעיד לטובתו, אלא שהכחיש את דבר האיומים.

לדברי הנאשם נכח לידו המפקח עליו אותה עת, מוטי וואנה שהיה עד לשיחה ולמצער, לחלקו של הנאשם בשיחה והנה עד זה, אשר יכול היה לתמוך בגרסת הנאשם ולאששה לא הובא כלל לעדות בבית המשפט והמשמעות הראייתית לכך ברורה. גם בהודעתו במשטרה אודות שיחה זו לא מסר הנאשם את פרטיו של העד על מנת שניתן יהיה לגבות את גרסתו.

בעדותו של איציק ברזילי לא יכולתי ליתן אמון לאור התמיהות הרבות שעלו ממנה.

בהסכמה הוגשו לבית המשפט שני מזכרים שערכו שני חוקרים שונים במהלך החקירה ולפיהם סרב ברזילי להגיע לתחנת המשטרה ולמסור הודעה וביקש להרחיק עצמו ככל האפשר ממעורבות באירוע זה.

הנה, התייצב איציק ברזילי מיוזמתו כעד מטעם ההגנה.

ההסבר שהיה לו לשינוי דעת זה, היה בכך שבמשטרה אמרו לו כי עליו להעיד לטובתו של המתלונן ואילו הוא אמר להם כי אם יגיע יהיה זה לטובתו של הנאשם דווקא.

דא עקא שבשני מזכרים של שני חוקרים שונים לא עלה הדבר כך ואכן בחקירתו הנגדית נאלץ העד להודות לאחר שאלות חוזרות ונשנות כי לא אמר כדברים האלה לחוקרי המשטרה, אלא אמר זאת לבאת כוחו של הנאשם בלבד, טרם הדין.

עוד עלה מעדותו של עד זה, כי כפי שניסה בעבר להרחיק עצמו מאירוע זה בכלל, עתה עשה כל מאמץ להכפיש את דמותו של המתלונן וזאת הגם שהיה בעבר חברו, ככל הנראה מפני שעתה אינו חברו עוד.

לטענתו של העד הוא אינו ולא היה חברו של הנאשם אולם הא ראה כי הנאשם פנה אליו כאל מושיעו אשר יבוא ויעיד לטובתו .

איציק ברזילי ידע כי הנאשם נעצר ונחקר אודות אירוע זה וחרף זאת, בפני שני חוקרים של המשטרה ביקש

שלא להעיד וביקש להרחיק עצמו מן האירוע ואף ציין כי לא שמע את הדברים שנאמרו בשיחה, הגם שהיא הושמעה באמצעות הרמקול ועוד אמר כי כל הנוכחים שמעו אותה. אם צו ליבו הנחה אותו, כפי שציין בבית המשפט, שומה היה עליו לפנות מיוזמתו אל המשטרה וקל וחומר להענות לזימונה, ולמסור גרסתו בפני החוקרים, על מנת לסייע לנאשם ולא להמתין עד לאחר הגשת כתב האישום ותקופה כה ארוכה בה שוהה הנאשם בתנאים מגבילים.

משכך, אני קובעת כי הנאשם אכן התקשר אל איציק ברזילי כאשר זה שהה בביתו של המתלונן ובמהלך השיחה השמיע דברי איומים שכוונו כלפי המתלוננים.

לאור כל המקובץ, יורשע הנאשם בשתי עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, כמיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ט אלול תשע"ד, 14 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים